

Деметра като погледна къмъ тѣхъ. „Нѣма ли едно кѣтче въ бащиния ви палатъ за мене?“

— „Какъ позна, че сме принцеси?“ рече най-старата сестра, като сложи делвитѣ си на земята.

„Старитѣ жени знаятъ почти всичко“ отвърна Деметра. „Идете питайте майка си царица, не би ли могла да ми даде нѣкоя скромна работа въ домътъ си? Азъ ще ѝ служа вѣрно“.

Принцеситѣ отърчаха бърже у дома и се върнаха веднага да ѝ кажатъ, че царица Метанира има нужда отъ кърмачка за своя синъ.

Младитѣ принцеси бѣха привикнали да бждатъ благи къмъ бѣднитѣ. Тѣ заведоха старата жена въ палата и я поканиха да вечеря съ тѣхъ.

„Не, дѣца“, рече тя. „Вашата храна не е за мене. Нека една отъ слугинитѣ ми донесе малко ечмичено брашно, мента и вода, и ми приготи вечеря, както ще ѝ покажа“.

Това бѣ направено. Слѣдъ вечерята Деметрия взе малкото си дѣте и го люлѣ въ ржцѣтъ си цѣлата вечеръ.

Когато всички въ палата си легнаха да спятъ, тя го занесе въ една голѣма зала, гдѣто бѣше запаленъ буенъ огънь, и го сложи върху главнитѣ. Дѣтето не заплака, нито пѣкъ се помжчи да се избави отъ огъня; то лежеше, усмихвайки се, като да лежеше на легло отъ рози; защото богинята бѣше направила огъня безвръденъ.

— „Миличко мое!“ казваше тя, като се навеждаше надъ него и му се усмихваше. „Амброзия денѣ и огнено легло нощѣ, ето кое ще те направи безсмъртно като боговетѣ, дѣте мое“.

На другия день тя не му даде да яде нищо, но му натѣрка тѣлото съ амброзия — храната на боговетѣ — а вечерята пакъ го тури да спи надъ главнитѣ.

Отъ день на день малкиятъ принцъ ставаше по-силенъ и по-червендалестъ и Царѣтъ стана толкова гордѣ съ хубавото си дѣте, че, започна да казва, че нѣма друго такова дѣте въ цѣла Атика.

„Истина ли е, че ти никакъ го не хранишъ?“ каза той единъ день на Деметра.

— „Не трѣбва никакъ да ме питашъ за това“, отговори тя строго.

„И че го носишъ всѣка вечеръ въ голѣмата зала съ нѣкакви странни намѣрения?“

— „И това не трѣбва да знаешъ“.

„Тогава, кажи ми, поне, не е ли то най-хубавото дѣте, което ти до сега си отгледала?“

— „Моята дѣщеря бѣ много по-хубава, но си я изгубихъ“, каза Деметра съ тжга.

„Тая нощъ ще отида въ голѣмата зала, да видя какво прави тя тамъ“, каза царица Метанира.

— „По-добрѣ недѣй“, я посвѣтѣва съпругътъ ѝ. „Тя е, може би, нѣкоя прѣобразена богиня и ще ти се разсърди“.

Но любопитството на Царицата бѣ тъй голѣмо, че тя по срѣднощъ се промъкна въ залата. Старата жена държеше дѣтето въ ржцѣ, а съ кракъ разравяше огъня отъ пепелъта за да пламне наново. Слѣдъ туй сложи младия принцъ върху пламѣцитѣ, — а майката изтърва единъ ужасенъ викъ отъ уплаха.